

Hoofdstuk 10.

Boaz zou willen dat hij de nare kanten van papa en mama ook over kon slaan.

Hij zit op zijn lievelingsplek in de duinen, in de klimboom aan de rand van het meertje.

Het is al etenstijd geweest. Dat merkt hij aan de zon die ondergaat. En aan zijn maag, die vreemde geluiden maakt.

Mooi dat hij niet naar huis gaat. Mooi niet.

Misschien wel nooit meer.

Misschien loopt hij wel weg.

Voorgoed.

Of hij gaat bij oma wonen.

Of bij Aïsha. Als het mag van haar vader en moeder.

Boaz veegt zijn neus af aan zijn mouw.

Zijn hart klopt inmiddels weer normaal. Beetje langzaam zelfs.

Ook zijn hart is moe van de ruzie.

Het kwam zo:

Vanmiddag toen de school uit was en Boaz naar huis wilde rennen, stonden papa en mama opeens samen op het schoolplein.

Dat was raar.

Ten eerste omdat Boaz bijna nooit wordt opgehaald. Hij woont vlak bij school en kan dus gemakkelijk zelf naar huis lopen.

En ten tweede omdat mama en papa er allebei waren. Dat gebeurt echt nooit.

Papa had zijn pak nog aan en zijn stropdas nog om. Dus hij kwam regelrecht van De Zaak.

‘Wat doen jullie hier?’ vroeg Boaz.

‘Dag Boaz,’ zei zijn vader geïrriteerd. ‘Kan het misschien iets beleefder? Je moeder en ik zijn hier vanwege het rapportgesprek, weet je nog?’

‘O.’ Boaz wist het niet meer. ‘Dan ga ik wel naar oma,’ zei hij en hij wilde wegrekken.

Maar zijn vader hield hem tegen.

‘Jij mag er ook bij zijn deze keer.’

Met zijn mond zei papa *mag*, maar met zijn handen die Boaz stevig vastgrepen, zei hij heel duidelijk *moet*.

Juf Annet was bezig met het keurig recht leggen van de stapels papieren en rapporten op haar bureau.

Nadat ze Boaz en zijn ouders een hand had gegeven en hen een stoel had aangeboden, zei ze opeens heel vrolijk, en harder dan Boaz van haar gewend was:

‘Bo, ik heb een verrassing voor je...’

Dat was een beetje gek.

Het leek alsof juf Annet niet zo blij was met de verrassing als ze probeerde te zijn.

‘Je mag een klas overslaan!’

Daarna kwam er niks meer.

Dus dat was blijkbaar de verrassing.

Boaz keek even naar zijn vader en moeder. Die zaten erbij alsof ze zojuist een prijs hadden gewonnen.

‘Wij zijn heel trots op je, jongen,’ zei papa.

Mama was ook heel trots, dat zag je aan haar gezicht.

‘Wat betekent dat, juf, een klas overslaan?’ had Boaz gevraagd.

‘Dat betekent dat je waarschijnlijk na de herfstvakantie bij meester Ronnie in de klas komt.’

‘O.’ Boaz moest even nadenken. Meester Ronnie. Die leuke meester met die zwarte vlechtjes.

‘Hoe vaak?’ vroeg hij.

Juf snapte de vraag niet.

‘Een of twee middagen per week?’

‘Elke dag,’ zei de juf. ‘Dat is de grap van een klas overslaan. Je komt meteen voorgoed in de volgende klas.’

Boaz dacht weer even na.

‘Ben je blij?’ vroeg papa. Hij keek er een beetje streng bij. Misschien had hij wel haast om weer terug te gaan naar De Zaak. Zijn telefoon had al vier keer gezoemd.

Maar Boaz moest nog steeds nadenken.

Hij nam de tijd. Ook al zat papa met zijn vingernagels op tafel te tikken.

‘Mag Aïsha ook een klas overslaan?’ vroeg hij toen.

‘Eh... nee, dat denk ik niet,’ zei de juf.

‘Waarom niet?’

‘Aïsha kent de taal nog niet.’

‘Welke taal?’

‘Onze taal.’

‘Maar ze kent wel drie andere talen!’ zei Boaz. ‘Haar eigen taal, gebarentaal en petrogliefen-taal.’

‘Ja, dat is heel knap,’ vond juf Annet. ‘Maar als Aïsha straks de Cito goed wil maken, dan moet ze eerst onze Nederlandse taal goed leren.’

Dat klonk wel logisch. En duidelijk.

‘Nou. Oké. Dan blijf ik liever hier bij jou, juf,’ had Boaz gezegd. ‘En bij Aïsha.’

Maar als het zo gemakkelijk was gegaan, dan was er geen probleem geweest.

En dat was er wel.

Een GROOT probleem.

‘Ik ben bang dat er niets te kiezen valt, Bo,’ zei papa. ‘Ik heb hier al uitgebreid over gesproken met de directeur. Ik wil dit echt.’

Hè?!

Hoezo wilde papa dit echt?

‘Jij hoeft toch niet naar de klas van meester Ronnie?!’ riep Boaz nijdig.

‘Niet zo brutaal, jongen,’ waarschuwde papa.

‘En mama? Wil jij het ook?’

Mama wilde het ook. Heel graag zelfs.

‘En oma?’ Boaz ging steeds harder praten.

‘Ik denk dat ook je oma hier niks over te zeggen heeft, Bo,’ zei juf Annet zachtjes.

Alsof ze alvast de ruzie die eraan zat te komen, probeerde te sussen.

Opeens kreeg Boaz het heel warm. Zijn hart begon razendsnel te kloppen en alle spieren in zijn benen en armen begonnen te trillen.

‘Dus???’ schreeuwde hij tegen juf Annet. ‘Wat gaat er nu gebeuren?’

Dat was echt brutaal. Maar juf Annet kan gelukkig wel wat hebben.

‘Sorry, Bo, maar je hebt geen keuze,’ zei ze.

Dat betekende: we gaan het doen zoals je ouders het willen.

En toen werd Boaz verschrikkelijk kwaad.

Hij werd zó bovennatuurlijk kwaad, dat komt zelden voor. Ook bij vaders en moeders.

Zelden. Boaz was nog nooit zo laaiend, loeiend, woest geweest. Hij leek wel een gewonde bizon met een indianenspeer in zijn rug en stoomwolken uit zijn neusgaten.

Hij had het liefst een stoel door de klas gesmeten, zoals Jayden laatst had gedaan. Of hij had iemand willen schoppen en bijten. Niet juf Annet, maar twee andere *iemanden*. Die twee, die de schuld waren van het rotgevoel dat hij nu had. Het gevoel dat alles verkeerd ging. Dat alles wat leuk was, voorgoed werd verpest.

‘Ook sorry van mij, juf!’ gilte hij. ‘Hele dikke sorry! MAAR IK DOE HET NIET. Ik ga GEEN klas overslaan! Stomme...’

En toen zei hij iets heel lelijks tegen zijn ouders. Iets wat hij waarschijnlijk niet meende. En wat niet voor herhaling vatbaar is.

En daarna was hij weggerend.